

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 380/2026-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **iea global Limited**, Canton Road 33, Hong Kong, zastúpeného M&M Legal s. r. o., Drieňová 27, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava III č. k. 71Cbi/7/2024-311 z 1. apríla 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. júna 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením o jeho nepripustení ako intervenienta na základe § 81 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého intervenient je ten, kto sa zúčastňuje na konaní popri žalobcovi alebo žalovanom a má právny záujem na výsledku konania.

II.

2. Sťažovateľ vstúpil na stranu žalobcu (spoločnosti s ručením obmedzeným) ako intervenient v spore, v ktorom sa žalobca proti žalovanej domáha určenia pravosti v konkurze popretej pohľadávky. Právny záujem odôvodnil tvrdením, že je jediným spoločníkom žalobcu, pričom pri úspechu žalobcu sa bude jeho pohľadávka považovať za zistenú, na základe čoho bude môcť byť uspokojená, čo bude mať priamy dopad na jeho ekonomické postavenie. Na návrh žalovaného

mestský súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením vstup sťažovateľa do konania nepripustil, keďže sťažovateľ nemá právny záujem na výsledku konania.

3. Podľa mestského súdu právny záujem je daný, ak rozsudkom vo veci bude dotknuté právne postavenie intervenienta (jeho práva a povinnosti z hmotného práva). Tak tomu podľa mestského súdu nie je, keďže rozsudok nebude pre neho záväzný, keďže sa mu ním neuloží žiadna povinnosť a nie je účastníkom konkurzného konania. Okrem toho na neho nemožno záväznosť rozsudku rozšíriť ani na základe toho, že rozhodnutie o určení popretej pohľadávky je účinné voči všetkým účastníkom konkurzného konania. Právny záujem nie je daný aj z dôvodu, že nemožno predpokladať následný vzájomný spor medzi žalobcom a sťažovateľom. Mestský súd doplnil, že sťažovateľ ako jediný spoločník žalobcu môže priamo pôsobiť na konanie žalobcu v spore.

III.

4. Podľa sťažovateľa namietané uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. K pochybeniu súdu došlo i tým, že mu pred rozhodnutím nebol doručený návrh na jeho nepripustenie do konania. Tým mu súd odňal právo na spravodlivý proces a porušil princíp kontradiktórnosti. Postup súdu prirovnáva k zamietnutiu žaloby na základe súdom nedoručeného vyjadrenia žalovaného žalobcovi. Osobitne zdôrazňuje nález ústavného súdu (II. ÚS 203/2021). Podľa sťažovateľa mu bolo odňaté právo vyjadriť sa k meritu veci a mestský súd si neuvedomil, že jeho právom spoločníka žalobcu je dosahovať podiel na zisku. Záver o nedostatku právneho záujmu považuje za popretie elementárnej logiky a základných ekonomických pravidiel. K argumentu mestského súdu o tom, že ako jediný spoločník môže priamo pôsobiť na konanie žalobcu, uvádza, že to nie je podstatné pre rozhodnutie o nepripustení intervenienta. Zdôrazňuje, že chce byť priamo zainteresovaný a informovaný o spore, keďže spor má mimoriadny vplyv na jeho majetkovú sféru.

IV.

5. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bolo podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

6. Pri posúdení vecnej správnosti namietaného procesného uznesenia mestského súdu treba vychádzať z toho, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05) a v zásade nemá právomoc preskúmať právne názory všeobecných súdov. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom ústavnej kontroly vtedy, ak by prijaté právne závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (IV. ÚS 43/04). Procesnému charakteru ústavnou sťažnosťou namietaného uznesenia treba prispôbiť aj intenzitu jeho prieskumu. Možnosť porušenia procesných ústavných práv je vo všeobecnosti pri rozhodnutiach o nepripustení vstupu intervenienta v civilnom spore značne znížená. Muselo by ísť o extrémny excés, aby bolo možné konštatovať ústavne relevantnú intenzitu zásahu do základných práv (II. ÚS 114/2020).

7. Tak tomu v prípade sťažovateľa nie je. Sťažovateľ svoj právny záujem na výsledku sporu odôvodňoval jedinou a nielen žalovaným, ale ani mestským súdom nijak nespochybnou

skutočnosťou spočívajúcou v tom, že je jediným spoločníkom žalobcu. Preto bolo úlohou mestského súdu vysporiadať sa s otázkou, či je právny záujem intervenienta na výsledku sporu daný, ak je jediným spoločníkom strany, ktorá je spoločnosťou s ručením obmedzeným. Túto otázku mestský súd zodpovedal použitím viacerých argumentov. Hoci samostatne ich možno spochybňovať, v ich vzájomnom súvisi nemožno dospieť k záveru, že by nepripustenie sťažovateľa ako intervenienta bolo zjavne mylným právnym záverom s následkom rozporu uznesenia mestského súdu s ústavnými právami sťažovateľa na súdnu ochranu (spravodlivé súdne konanie) a vlastníť majetok (ochranu majetku).

8. Pre posúdenie naliehavého právneho záujmu bol rozhodujúci argument, ktorý vychádzal z toho, že sťažovateľ a žalobca nie sú v takom hmotnoprávnom vzťahu, z ktorého by bolo možné dospieť k tomu, že rozsudok vo veci by bol určujúci pre posúdenie ich právneho vzťahu. Tento argument zodpovedá podstate intervencie, ktorá spočíva v tom, že v spore sa riešia otázky, od vyriešenia ktorých závisí posúdenie právneho vzťahu intervenienta a strany konania, popri ktorej má v konaní vystupovať. I keby žalobca, na stranu ktorého chcel pristúpiť sťažovateľ ako jeho jediný spoločník, viedol spor proti žalovanému nesprávne, nemožno si predstaviť taký spor medzi sťažovateľom (jediným spoločníkom žalobcu) a žalobcom, v ktorom by boli rozhodujúce skutočnosti, o ktorých by bolo rozhodnuté v spore žalobcu proti žalovanému o určenie pravosti žalovaným popreť pohľadávky žalobcu. K tomu treba uviesť, že mestský súd okrem tohto rozhodujúceho argumentu použil i ďalšie argumenty, podľa ktorých sťažovateľ môže ako jediný spoločník žalobcu priamo pôsobiť na jeho konanie v spore.

9. Na tom nemení nič ani to, že negatívny výsledok sporu môže viesť k zníženiu zisku žalobcu, a tak aj prípadne k zníženiu podielu sťažovateľa zo zisku žalobcu. Tento záujem je ekonomický, no nie právny tak, ako to predpokladá § 81 CSP. Nemožno si predstaviť spor sťažovateľa a žalobcu o vyplatenie podielu zo zisku, ktorého podstatou by bolo tvrdenie sťažovateľa o tom, že jeho podiel zo zisku mohol byť vyšší, ak by žalobca riadne viedol spor, a tak by bol v konaní úspešný. Je tomu tak preto, že zisk obchodnej spoločnosti sa určuje podľa jej skutočných, nie potencionálnych príjmov. Ak by žalobca viedol spor nesprávne, sťažovateľ by svoj nárok na vyplatenie vyššieho podielu zo zisku nemohol úspešne odôvodniť tým, že žalobca nesprávne viedol spor, do ktorého mienil vstúpiť ako intervenient.

10. K porušeniu ústavných práv sťažovateľa nemožno dospieť ani na základe toho, že mestský súd mu neumožnil vyjadriť sa k návrhu žalovaného na jeho nepripustenie. Takéto procesné právo z CSP nevyplýva. Intervenient už v podaní, ktorým vstupuje do konania, musí uviesť tvrdenia, ktoré odôvodňujú jeho právny záujem (§ 82 ods. 3), a súd na návrh strany rozhodne, či je jeho vstup prípustný (§ 83). CSP súdu nestanovuje, že návrh na rozhodnutie o prípustnosti vstupu intervenienta má doručiť na vyjadrenie intervenientovi. Treba zdôrazniť, že do úvahy prichádzajúcim tvrdením odôvodňujúcim vstup sťažovateľa ako intervenienta bolo nepochybné tvrdenie spočívajúce len v tom, že sťažovateľ je jediným spoločníkom žalobcu. Toto tvrdenie bolo predmetom ústavne udržateľného posúdenia v namietanom uznesení, ktorého ústavná udržateľnosť nebola spochybnená ani ďalšími argumentmi, nie tvrdeniami sťažovateľa v ústavnej sťažnosti.

11. Na vec sťažovateľa nie je dôvod vzťahnuť závery nálezu ústavného súdu (II. ÚS 203/2021), ktorým v súvislosti s nedoručením návrhu strany sporu na rozhodnutie o prípustnosti vstupu intervenienta bolo vyslovené porušenie ústavných práv nie intervenienta, ale strany, ku ktorej mal intervenient pristúpiť, a to za situácie, že ako rozporné s ústavnými právami strany a intervenienta boli vyhodnotené aj právne úvahy súdu, ktoré viedli k nepripusteniu intervenienta do konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2026

Robert Šorl
predseda senátu